

Drengen ved Bækken

Adam Oehlenschläger (1779-1850)

Efter Friedrich Schillers

Der Jüngling am Bache (1803)

Drengen hist ved Kildens Bølge
Plukker Blomster til en Krands;
Reven bort han seer dem følge
Voverne i lette Dands;
Saa og mine Dage rinde,
Kilden liig, der flyder bort;
Og som disse Krandsse svinde,
Svinder og min Ungdom bort.

Spørger ikke hvi jeg græder
I mit Livs de fagre Aar,
Medens Alt sig rundtom glæder
Ved den unge, friske Vaar.
Naar Naturen af sin Slummer
Vaagner med fornyet Lyst,
Vaagner og den bittere Kummer
I mit dybtbespændte Bryst.

Hvad skal mig den Glæde gavne,
Som Naturen skjænker hver?
Een jeg stedse dog maa savne,
Hun er evigt fjærn og nær.
Mod det hulde Billed strækker
Tidt jeg længselfuld min Arm;
Uopnaeligt det vækker
Ikkun Smerter i min Barm.

Svæv herved, Du hulde Skjønne!
Og det stolte Slot forlad.
Vaarens Blomster Dig skal lønne,
Krandse binder jeg Dig glad.
Lundens Sanger ei forstummer,
Kilden risler perleklar;
Og den mindste Hytte rummer
Jo et kjærligt Elskovspar.